

ΕΤΟΣ 61οv

11 Αυγούστου 2013

ΑΡΙΘ. ΦΥΛ. 32 (3141)

ΟΙ ΔΥΝΑΤΟΙ ΚΑΙ ΟΙ ΑΔΥΝΑΜΟΙ ΣΤΗΝ ΠΙΣΤΗ

Ὁ ἀπόστολος Παῦλος διακρίνει ἀνάμεσα στά μέλη τῆς Ἐκκλησίας ἐκείνους πού εἶναι σταθεροί στήν πίστη καί τήν πνευματική ζωή, καί ἐκείνους πού εἶναι ἀσταθεῖς καί ἔχουν ἀνάγκη ἀπό βοήθεια. Δηλαδή μιλάει γιά τούς πνευματικά δυνατούς καί τούς πνευματικά ἀδύναμους. Καί τόσο τούς μέν ὅσο καί τούς δέ τούς ἐνώνει «ἡ χάρις τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ καί ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ καί ἡ κοινωνία τοῦ Ἁγίου Πνεύματος». Μέσα σ' αὐτό τό πνεῦμα, πού χαρακτηρίζει τόν κόσμον τῆς Ἐκκλησίας, εἶναι αὐτονόητη, δεδομένη ἡ ἔκφραση συμπαράστασης, στηριγμοῦ καί βοήθειας μεταξύ τους. Γι' αὐτό καί ὁ ἀπ. Παῦλος τήν ἔμπρακτα αὐτή ἐκδήλωση ἀλληλεγγύης τήν ὀνομάζει: «ὀφειλή».

Ἡ ὑποχρέωση τῶν δυνατῶν

Εἶναι «χρέος» τῶν πιστῶν πού αἰσθάνονται δυνατοί στόν πνευματικό ἀγώνα νά συμπαρίστανται στούς πνευματικά ἀδύναμους ἀδελφούς. «Ἐμεῖς οἱ δυνατοί στήν πίστη ὀφείλομε (ἔχουμε χρέος) νά ὑπομένουμε (νά ἀνεχόμεστε) τά ἐλλειψήματα, τίς ἀσθένειες τῶν ἀδύναμων ἀδελφῶν μας» (Ρωμ. 15,1). Ἐάν ὁ Κύριος μᾶς διδάσκει ὅτι κάθε βοήθεια πού προσφέρουμε στούς «ἐλάχιστους ἀδελφούς» εἶναι σάν νά τήν προσφέρουμε στόν ἴδιο, εἶναι ἀντιληπτό πόση μεγάλη ἀξία ἔχει νά στηρίζουμε ὅσους πιστούς παρουσιάζουν ἀδύναμο χαρακτήρα.

Ἄν περιορίζουμε τό ἐνδιαφέρον μας στή δική μας πνευματική πρόοδο καί ἀδιαφοροῦμε γιά τήν ἀτέλεια καί τίς καθυστερήσεις τῶν ἄλλων πιστῶν, πού κι αὐτοί ἀγωνίζονται τόν ἴδιο ἀγώνα τῆς πίστεως, τότε ἐρχόμαστε σέ ἀντίθεση μέ τόν Χριστό. Ἐκεῖνος: «οὐχ ἑαυτῶ ἤρεσεν» (στ. 3), δηλ. δέν φρόντισε, δέν κοίταξε, οὔτε κἄν ζήτησε τό δικό του συμφέρον. Παρεῖδε τό «ὡς ἐγώ θέλω» πού δικαιοματικά τοῦ ἀνῆκε, καί ὡς Ἁγίου Θεοῦ ἀλλά καί ὡς ἀνθρώπου ἀναμάρτητου, καί «ὑπέρ τῆς ἡμετέρας σωτηρίας ἑαυτόν θανάτῳ παρέδωκεν» (Θεοδώ-

Ο ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ (Ρωμ. ιε' 1-7)

Ἀποδοχή τῶν συνανθρώπων μας

Ἀδελφοί, ὀφείλομεν ἡμεῖς οἱ δυνατοὶ τὰ ἀσθενήματα τῶν ἀδυνάτων βαστάζειν, καὶ μὴ ἑαυτοῖς ἀρέσκειν. Ἐκαστος γὰρ ἡμῶν τῷ πλησίον ἀρεσκέτω εἰς τὸ ἀγαθὸν πρὸς οἰκοδομὴν καὶ γὰρ ὁ Χριστὸς οὐχ ἑαυτῷ ἤρρεσεν, ἀλλὰ καθὼς γέγραπται, Οἱ ὀνειδισμοὶ τῶν ὀνειδιζόντων σε ἐπέπεσον ἐπ' ἐμέ. Ὅσα γὰρ προεγράφη, εἰς τὴν ἡμετέραν διδασκαλίαν προεγράφη, ἵνα διὰ τῆς ὑπομονῆς καὶ τῆς παρακλήσεως τῶν γραφῶν τὴν ἐλπίδα ἔχωμεν. Ὁ δὲ Θεὸς τῆς ὑπομονῆς καὶ τῆς παρακλήσεως δῶν ὑμῖν τὸ αὐτὸ φρονεῖν ἐν ἀλλήλοις κατὰ Χριστὸν Ἰησοῦν, ἵνα ὁμοθυμαδὸν ἐν ἐνὶ στόματι δοξάζητε τὸν Θεὸν καὶ πατέρα τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ. Διὸ προσλαμβάνεσθε ἀλλήλους, καθὼς καὶ ὁ Χριστὸς προσελάβετο ὑμᾶς εἰς δόξαν Θεοῦ.

ρητος Κύρου). Σήκωσε ἐπὶ τοῦ Σταυροῦ τίς ἀνομίες μας, ὑπέμεινε σταυρούμενος τὴν παρακοή μας, ἄντεξε τὸν ὀνειδισμό τῶν ἀνθρώπων γιὰ χάρη μας.

Καὶ ὁ Ἀπόστολος μᾶς προτρέπει νὰ μὴν ἀρέσουμε στοὺς ἑαυτοὺς μας, ἀλλὰ νὰ καταθέτουμε μὲ προθυμία τὴν ὑπομονή μας, τὴν ἀνοχή μας, νὰ ἀντέχουμε καὶ στὶς τυχόν πικρίες ἀπὸ τοὺς ἐν Χριστῷ ἀδελφούς μας, ὥστε νὰ τοὺς δώσουμε χρόνο νὰ στηριχτοῦν, παίρνοντας δύναμη ἀπὸ τὸ παράδειγμά μας. Μὲ τὸν τρόπο αὐτὸ θὰ οἰκοδομήσουμε τίς ψυχές τους στὸ ἀγαθό, ἐμπνέοντάς τους τὸ πνεῦμα καθοσύνης, ἐπιείκειας καὶ ἀγάπης τοῦ Θεοῦ.

Ἄρετές καὶ χαρίσματα τῶν δυνατῶν

Γιὰ νὰ τὸ κατορθώσουμε χρειάζομαστε ὀρισμένες ἀρετές καὶ χαρίσματα πού θὰ μᾶς δώσουν τὴ δύναμη νὰ ἀντέξουμε τὸ σταυρὸ τοῦ πλησίον. Τὸ πρῶτο εἶναι ἡ ὑπομονή. Εἶναι ἡ ἀρετὴ πού συνδέει ὅλα τὰ χαρίσματα καὶ τίς ἄλλες ἀρετές. Μὲ ὑπομονή, λήει ὁ ἀπ. Παῦλος, διεξάγεται ὁ πνευματικὸς ἀγώνας. Ἐκείνη βεβαιώνει τὴν πίστη, τὴ σταθεροποιεῖ. Ἐκείνη κατευνάζει τὸν ἐγωισμό καὶ ἐμπνέει τὴν καρτερία, τὴν ἀνοχή, τὴν κατανόηση.

Τὸ δεύτερο εἶναι τὸ χάρισμα τῆς παρακλήσεως πού τὸ ἀντλοῦμε τόσο ἀπὸ τὴ μελέτη τῆς Ἁγίας Γραφῆς ὅσο καὶ ἀπὸ τὴ δωρεὰ αὐτοῦ τοῦ Θεοῦ. Μέσα ἀπὸ τὰ ἱερά κείμενα βρῖσκουμε πολλὴν παράκληση στὴν ψυχὴ μας, παίρνοντας παράδειγμα ἀπὸ τὴ ζωὴ τῶν Ἁγίων καὶ τοῦ ἴδιου τοῦ Χριστοῦ.

Ὁ ἅγιος Ἰάκωβος προβάλλει τὴν ὑπομονὴ τοῦ Ἰωβ καὶ μακαρίζει ὅσους διαθέτουν ὑπομονή: «μακαρίζουμε ὅσους ὑπομένουν» (5,11). Διότι τὸ ἀποτέλεσμα θὰ εἶναι θαυμαστό. Ἡ εὐσπλαχνία τοῦ Κυρίου ὁδηγεῖ σὲ αἴσιο τέλος (Ρωμ. 15,11). Ὁ ἀδύναμος θὰ στηριχθεῖ καὶ ὁ δυνατὸς θὰ νιώσει τὴ θεία ἱκανοποίηση. Αὐτὸ γεμίζει τίς καρδιές μὲ τὴν κατὰ Χριστὸν ἐλπίδα. Καὶ ἡ ἐλπίδα αὐτὴ

Μετάφραση τῆς Ἀποστολικῆς περικοπῆς

Ἀδελφοί, ἔμεῖς οἱ δυνατοί πρέπει νά βαστάζωμεν τὰς ἀδυναμίας τῶν ἀδυνάτων καί νά μή περιοριζώμεθα εἰς ὅσα εἶναι ἀρεστά εἰς τόν ἑαυτόν μας. Ὁ καθένας ἀπό μᾶς ἄσ φροντίξῃ νά εἶναι ἀρεστός εἰς τόν πλησίον διά τό καλόν του καί τήν οικοδομήν του, διότι καί ὁ Χριστός δέν ἐζήτησε ἐκεῖνα πού ἦσαν ἀρεστά εἰς τόν ἑαυτόν του, ἀλλά, καθώς εἶναι γραμμένον, Αἱ ὑβρεῖς τῶν ὑβριστῶν σου ἔπρσαν ἐπάνω μου. Διότι ὅσα προεγράψαν, ἐγράψαν γιά τήν διδασκαλίαν μας ὥστε διά τῆς ὑπομονῆς καί τῆς παρηγορίας πού δίνουν αἱ γραφαί νά διατηροῦμεν τήν ἐλπίδα. Καί εἴθε ὁ Θεός πού εἶναι ἡ πηγή τῆς ὑπομονῆς καί τῆς παρηγορίας νά σᾶς ἀξιώσῃ νά ἔχετε τό ἴδιο φρόνημα μεταξύ σας κατά τό ὑπόδειγμα τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, ὥστε ὅλοι μαζί μέ μιά ψυχῆ καί μέ ἕνα στόμα νά δοξάζετε τόν Θεόν καί Πατέρα τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ. Διά τοῦτο ὁ ἕνας νά δέχεται τόν ἄλλον, ὅπως καί ὁ Χριστός σᾶς ἐδέχθηκε διά νά δοξασθῇ ὁ Θεός.

(Ἐκ τῆς μεταφράσεως τῆς Καινῆς Διαθήκης τῶν ἀειμνήστων καθηγ. Β. Βέλλα, Ἀρχιμ. Εὐ. Ἀντωνιάδου, Ἀμ. Ἀληθιζάτου, Γερ. Κονιδάρη, Ἔκδ. ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗΣ ΔΙΑΚΟΝΙΑΣ).

δέν ἀπογοτεῦει, ἀλλῆλα ἐπιβεβαιώνει τήν πίστη καί στηρίζει καί τοὺς δυνατοὺς καί τοὺς ἀδύναμους.

Αὐτές οἱ τρεῖς ἀρετές, αὐτά τὰ τρία χαρίσματα, δηλαδή ἡ ὑπομονή, ἡ παράκληση καί ἡ ἐλπίδα, πού ἡ μία συνδέεται μέ τήν ἄλλη (Ἰω. Χρυσόστομος), μᾶς δίνουν τή δύναμη ὥστε «τό αὐτό φρονεῖν ἐν ἀλληλήλοις» (Ρωμ. 15,5). Δηλαδή, ὅλοι οἱ πιστοί, δυνατοί καί ἀδύναμοι, νά ὁμοφρονοῦν, νά ἔχουν τήν ἴδια γνώμη ἐν Χριστῷ, ὁ ἕνας νά ἀντιλαμβάνεται τόν ἄλλο καί νά ἀλληλοστηρίζονται, ὥστε καί ὁ Θεός νά δοξάζεται καί οἱ ἴδιοι νά ζοῦν μέσα στή χάρη καί τή δόξα τοῦ Ἰησοῦ.

Ἡ συμβολή τῶν πιστῶν στήν ἀδυναμία τοῦ σύγχρονου κόσμου

Ἐκτός ἀπό τήν ἔμπρακτεν ὑλική φιλανθρωπία ἡ σημερινή κοινωνία ἔχει πολλή μεγάλη ἀνάγκη πνευματικοῦ στηριγμοῦ. Ὁ πολλός κόσμος, ἐπειδή στήριξε τίς ἐλπίδες του σέ ἀδέξιεσ καί φροῦδες ὑποσχέσεις τῆς κάθε ἀνεύθυνης κοινωνιολογίας καί πνευματολογίας, ἔχει ἀνάγκη ἀπό ἀληθινή πνευματική συμπαράσταση καί βοήθεια. Λεῖπει ἡ θέρημ τῆς θείας στοργῆς καί πατρότητας, ἐπειδή

11 Αὐγούστου 2013: ΚΥΡΙΑΚΗ Ζ΄ ΜΑΤΘΑΙΟΥ

Εὐπλου διακόνου († 304). Νήφωνος Κωνσταντινουπόλεως († 1502).

ἀνάμνησις θαύματος τοῦ ἁγίου Σπυρίδωνος ἐν Κερκύρᾳ (1716).

Ἦχος: πλ. β΄ – Ἐωθινόν: Ζ΄ – Ἀπόστολος: Ρωμ. ιε΄ 1-7 – Εὐαγγέλιον: Μαθ. θ΄ 27-35.

Η ΕΠΟΜΕΝΗ ΚΥΡΙΑΚΗ: 18 Αὐγούστου, Η΄ Μαθαίου.

Ἀπόστολος: Α΄ Κορ. α΄ 10-17 – Εὐαγγέλιον: Μαθ. ιδ΄ 14-22.

πολλοί έχουν επιπόλαια απομακρυνθεί από τη λατρευτική ζωή της Ἐκκλησίας. Στεροῦνται τῆς θείας παρακλήσεως καί ἀγάπης πού τόσο ἄφθονα σκορπίζει ὁ Χριστός σέ ὅσους τόν πλησιάζουν μέ πίστη καί προθυμία. Ἡ συμβολή μας συνίσταται στό νά προβάλλουμε τήν πίστη στή δύναμη τοῦ Θεοῦ, πού εἶναι ἀνυπολόγιστη, καί νά ἐνθαρρύνουμε ὅσους διστάζουν, νά πιστέψουν στή θεία Του δύναμη, διότι «πάντα δυνατά τῷ πιστεύοντι». Μέ ἀγαθή διάθεση καί ὑπομονή μπορούμε νά πείσουμε πολλούς νά πάρουν τήν ἀπόφαση νά ἐμπιστευθοῦν καί νά στηριχθοῦν στή δύναμη τοῦ Θεοῦ, πού ζωντανά καί χειροπιαστά στηρίζει, σώζει καί ἀγιάζει.

Ἄρχιμ. Χ. Ν.

Η ΚΟΙΜΗΣΗ ΤΗΣ ΘΕΟΤΟΚΟΥ

Ἡ Ἐκκλησία ἐφορτάζει μέ πνευματική εὐφροσύνη καί λατρευτική λαμπρότητα τήν Κοίμηση καί τή Μετάσταση τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου. Καμία γυναίκα δέν ἀξιώθηκε στόν κόσμο τή μεγίστη τιμή τῆς ἀγίας Παρθένου τῆς Ναζαρέτ, πού ἔγινε μητέρα τοῦ Θεοῦ στή γῆ. Οἱ γενεές τῶν ἀνθρώπων μακαρίζουν τή Θεοτόκο, πού εἶναι «τό ἀμόλυντον τῆς παρθενίας κειμήλιον», καθώς τήν ἐγκωμιάζει ὁ ἅγιος Πρόκλος. Ἡ Ἐκκλησία ἐφύλαξε τούς ὠραιότερους ἕνους γιά τήν Παναγία καί κάθε ψυχή χριστιανοῦ στρέφεται πάντα μέ ἐμπιστοσύνη πρὸς τή μητέρα τοῦ Κυρίου. Εἶναι ἀκριβῶς ἡ μητέρα, καί στό πανάγιο πρόσωπό της βλέπει ὁ κάθε πιστός τή δική του μητέρα, τή γυναίκα πού τόν ἔθρεψε στά σπλάχνα της, πού τόν θήλασε τό γάλα της, πού τόν κράτησε στά χέρια της, πού τόν προστάτησε στήν ἀγκαλιά της. «...μητρῶαν ἔχουσα πρὸς τόν Θεόν τήν ἰσχύν, καί τοῖς καθ' ὑπεροχὴν ἁμαρτάνουσι καθ' ὑπερβολήν τήν συγχώρησιν ἐξανύει».

Ἀπό τό βιβλίο τοῦ Ἐπισκόπου Διονυσίου Λ. Ψαριανοῦ (Μητρ. Κοζάνης),
Μικρός Συναξαριστής, ἐκδ. Ἀποστολικῆς Διακονίας.

ΕΡΜΗΝΕΙΑ ΠΑΛΑΙΑΣ ΔΙΑΘΗΚΗΣ - (Ἀπό τήν Ἀποστολική Διακονία)

Γένεσις - Ἔξοδος - Λευϊτικόν - Ἀριθμοί
- Δευτερονόμιο - Ἰησοῦς τοῦ Ναυῆ - (ἡ σειρά συνεχίζεται)
(Κείμενο - Μετάφραση - Ἀνάλυση - Σχόλια)

Ἱερεμίου Φούντια, Μητροπολίτου Γόρτυνος καί Μεγαλοπόλεως, Καθηγητοῦ τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν.

«ΦΩΝΗ ΚΥΡΙΑΟΥ», ἑβδομαδιαῖο φύλλο ὀρθοδόξου πίστεως καί ζωῆς τῆς «Ἀποστολικῆς Διακονίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος». Ἰαοῦ 1, 115 21 Ἀθήνα. Ἐκδόσις - Διευθυντής· Ἐπίσκοπος Φαναρίου Ἀγαθάγγελος. Σύνταξη, τηλ. 210.7272.331. Διεκπεραίωση, τηλ. 210.7272.388. Ὑπό τῶν ἱερῶν ναῶν διανέμεται δωρεάν. Ἐκ τοῦ Τυπογραφείου τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας.

Ἡ «ΦΩΝΗ ΚΥΡΙΑΟΥ» σ' ὅλο τόν κόσμο μέσω Διαδικτύου: www.apostoliki-diakonia.gr